

דברים במפגש המשפחות השכולות של סיירת מטכ"ל / אהרון

3.10.2004

ערב טוב ומועדים לשמחה!

ניתנה לי הזכות לשאת מספר מילים בשם המשפחות השכולות.

עמית בן חורין ז"ל, אחי, נהרג במלחמת יום כיפור במבואות איסמעיליה, מעבר לתעלת סואץ במצרים, אחרי הפסקת האש, ב-23.10.1973.

במלחמה הארוהרה ההיא, אני שרתתי כקצין בסיירת שריון ברמת הגולן, באוגדת רפול. נפצעתי באיזור נאפאח ביום השלישי למלחמה. עמית עוד הספיק, באמצע הלילה, להגיע יחד עם רעייתו צביה, לבקר אותי בבית החולים. אז ראיתי אותו בפעם האחרונה, זה היה לפני 31 שנה. היינו שני בנים. מאז הפכתי בן יחיד למשפחה שכולה.

אמנם אחי נהרג. גם הורי כבר לא בחיים. אני נשארתי, כאילו, האחרון במשפחה. אך זה לא המצב, מכיוון שזכיתי להצטרף למשפחת "היחידה" ולהכיר את האנשים הנפלאים שלה. חלקם מגיע כל שנה לאזכרה בביתנו..

לבני הגדול קראנו עמית, על שם אחי. גם הוא רצה להגיע ליחידה אך לחיל האויר יש עדיין עדיפות, והוא הגיע לקורס טיס. במסדר הכנפיים הגיע ראש הממשלה, אהוד ברק, שעבד עם אחי, אולי יותר מהרבה קצינים ביחידה, נתקל בשמו של בני, עשה מהר את החיבור וחיבקו בהתרגשות..

לרחל ולי עוד בן - גיא, שסיים שירות קרבי בתותחנים, או יותר נכון באינתיפדה בשטחים. הבת שלנו - חן, תתגייס החודש למודיעין. חשבנו שכשהילדים שלנו יגדלו - לא יהיו יותר מלחמות..

נחזור לאחי עמית - אין לי אישורים ואף אחד לא סיפר לי על זאת במפורש, אך יתכן שמלחמת יום כיפור הייתה נראית אחרת לגמרי, ואחי היה נשאר בחיים, אילו היו מפעילים את אחד האמצעים ש"צוות עמית" ביצע לפני מלחמת יום כיפור, באחת המשימות הכי נועזות של היחידה.

נקווה לשלום שיבוא ויהיה סוף למלחמות.